

UZASADNIENIE

Skazany P. P. pismem z dnia 20 lipca 2015r. wystąpił z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego (wniosek – k. 2) i połączenie kar orzeczonych na podstawie dotychczas wydanych w stosunku do niego wyroków.

Rozpoznając wniosek skazanego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Skazany P. P. był kilkakrotnie skazany wyrokami różnych sądów na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności i karę grzywny. W zakresie niezbędnym do wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie należało wskazać, że został on skazany wyrokiem:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy P. Wydział III Karny z dnia **01 czerwca 2005r.** w sprawie o sygn. akt **III K 1914/04** za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 289 § 2 k.k., popełniony w dniu 15 lipca 2004 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie w warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, gdzie skazanego w okresie próby oddano pod dozór kuratora, oraz orzeczono o dowodach rzeczowych, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ IV Wydział Karny z dnia 09 stycznia 2008 roku orzeczonym w sprawie o sygn. akt II Ko 903/07, zarządzono wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. w dniu 15 lipca 2004 roku, kara pozbawienia wolności odbyta w całości w okresie od 31 maja 2009r. do dnia 29 maja 2010r.;

(odpis wyroku w sprawie III K 1914/04, k. 48, postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary w sprawie IV Ko 903/07, k. 50)

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. w IV Wydziale Karnym z dnia **01 lutego 2011r.** w sprawie o sygn. akt **IV K 1636/08** za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 15 grudnia 2000r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, oraz wymierzona na podstawie art. 33 § 2 k.k. kara 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 15 grudnia 2000 roku do dnia 29 marca 2001 roku przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ IV Wydział Karny z dnia 04 września 2013 roku orzeczonym w sprawie o sygn. akt II Ko 1017/13, zarządzono wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności, zaś Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ IV Wydział Karny z dnia 17 lutego 2014 roku orzeczonym w sprawie IV Ko 26/14 na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od dnia 02 lutego 2001r. do dnia 29 marca 2001r., kara pozbawienia wolności odbyta w całości w okresie od 27 grudnia 2014r. do dnia 2 listopada 2015r.;

(odpis wyroku w sprawie IV K 1636/08, k. 51 - 52, postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary w sprawie Ko 1017/13, k. 56)

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w IV Wydziale Karnym z dnia **18 maja 2011r.** w sprawie o sygn. akt **IV K 76/11** za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 18 stycznia 2011r. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 stycznia 2011 roku do dnia 19 stycznia 2011 roku, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz świadczenie pieniężne w wysokości 500zł.;

(odpis wyroku w sprawie IV 76/11, k. 59)

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w IV Wydziale Karnym z dnia **04 kwietnia 2012r.** w sprawie o sygn. akt **IV K 1088/11** za czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 29 września

2011 r. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 29 września 2011 roku do dnia 08 lutego 2012 roku;

(odpis wyroku w sprawie IV K 1088/11, k. 62 – 63)

5. Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w IV Wydziale Karnym z dnia **22 listopada 2013r.** w sprawie o sygn. akt **IV K 459/13** za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 26 grudnia 2012r. na karę 3 lat pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie w okresie od 15 stycznia 2013r. do dnia 25 stycznia 2013r. oraz od 02 lutego 2013r. do dnia 08 lutego 2013r., oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego i zwrot dowodów rzeczowych.

(odpis wyroku w sprawie IV K 459/13, k. 69 - 70)

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał na podstawie: znajdujących się w aktach sprawy na przywołanych powyżej kartach odpisów wyroków i postanowień, jak również informacji o karalności skazanego (k. 17 - 18); opinii o skazanym z wydrukiem o okresach pozbawienia wolności (k. 12 - 13); oraz wydruków z (...) (k. 85 - 102)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Łączeniu ze sobą podlegają kary tego samego rodzaju. Dopuszczalne jest również połączenie kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności według zasad przewidzianych w art. 87 kk. Stosownie natomiast do brzmienia art. 86 § 1 in principio k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Zgodnie zaś z treścią art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji. Zgodnie zaś z treścią art. 569 § 1 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., Nr 1247) jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest Sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę brzmienie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 2015, poz. 396), który stanowi, że przepisów rozdziału IX ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wyrok łączny wydaje się z urzędu lub na wniosek skazanego albo Prokuratora. Wyrok łączny jest instytucją karnoprosesową, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Istota tego wyroku sprowadza zaś skazania za przestępstwa objęte różnymi wyrokami do takiej sytuacji, jaka miałyby miejsce gdyby wszystkie popełnione przez sprawcę i pozostające w zbiegu realnym przestępstwa były ujawnione i następnie objęte jednym postępowaniem i tym samym zachodziły warunki do orzekania w wyroku skazującym kary łącznej (wyrok SA w Szczecinie z dnia 14.12.2006r., Lex nr 283399).

W rozpoznawanej sprawie analizując daty popełnienia przez skazanego P. P. poszczególnych przestępstw oraz daty wydania wyroków stwierdzić należało, **iż połączeniu podlegają kary wymierzone wyrokami:**

#.

- **[1]** Sądu Rejonowego dla Warszawy P. Wydział III Karny z dnia **01 czerwca 2005r.** (sygn. akt **III K 1914/04**) w całości,
- **[2]** Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. w IV Wydziale Karnym z dnia **01 lutego 2011r.** (sygn. akt **IV K 1636/08**) w całości,

gdyż kara 1 roku pozbawienia wolności została orzeczona w sprawie IV K 1636/08 za czyn popełniony przez skazanego P. P. w dniu 15 grudnia 2000r. a więc przed dniem 01 czerwca 2005r. tj. przed wydaniem przez Sąd Rejonowy dla Warszawy P. Wydział III Karny wyroku w sprawie III K 1914/04. Należy przy tym wskazać, że o ile w obydwu w/w sprawach skazanemu wymierzone zostały kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary to jednak stwierdzić należy, iż w przypadku każdej z wymierzonych omówionymi powyżej wyrokami kar zapadło następnie postanowienie o zarządzeniu ich wykonania (odpowiednio postanowienie sygn. akt II Ko 903/07 w sprawie III K 1914/04, postanowienie sygn. akt II Ko 1017/13 w sprawie IV K 1636/08). Stosownie zatem do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 roku, sygn. akt IV KK 273/08 (Biul. PK 2009/3/28) kary takie w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego należy postrzegać jako kary bezwzględne pozbawienia wolności.

Połączeniu – z wyżej opisanymi, ani w żaden sposób wzajemnie ze sobą – **nie podlegały natomiast kary wymierzone wyrokami:**

- **[3]** Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w IV Wydziale Karnym z dnia **18 maja 2011r.** (sygn. akt **IV K 76/11**);
- **[4]** Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w IV Wydziale Karnym z dnia **04 kwietnia 2012r.** (sygn. akt **IV K 1088/11**);
- **[5]** Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w IV Wydziale Karnym z dnia **22 listopada 2013r.** (sygn. akt **IV K 459/13**)

W przypadku wyroków opisanych w pkt 3, 4, 5 skazany popełnił w sprawach tych czyny, po dniu 01 czerwca 2005r. a więc po wydaniu wyroku w sprawie III K 1914/04 tj. odpowiednio w dniu 18 stycznia 2011r., w dniu 29 września 2011r., oraz w dniu 26 grudnia 2012r. Z uwagi na treść art. 85 § 1 k.k. (zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw) kary wymierzone tymi wyrokami nie mogły zostać tym samym połączone z karami wymierzonymi w wyrokach opisanych w punktach 1 i 2. Nie było też podstaw, aby karę wymierzoną wyrokiem z punktu 3 połączyć w jakikolwiek sposób z karami wymierzonymi wyrokami z pkt 4 i 5 tworząc kolejny węzeł kary łącznej albowiem w sprawach tych skazany popełnił czyny już po dniu wydania wyroku w sprawie IV K 76/11 [3]. Podobnie brak było podstaw do połączenia kar opisanych w wyrokach opisanych w pkt 4 i 5 skoro w sprawie IV K 459/13 [5] skazany czyn swój popełnił w dniu 26 grudnia 2012r. zaś wyrok w sprawie IV K 1088/11 [4] wydany został w dniu 04 kwietnia 2012r. Reasumując, analiza chronologiczna dat popełnienia przez skazanego czynów, których dotyczą wymienione wyroki pokazała, że popełnienie przez P. P. dalszych przestępstw było rozdzielone wydaniem przez Sąd wyroków co do tego przestępstwa. Wobec następstwa chronologicznego czyn – wyrok – czyn – wyrok – czyn..., a nie następstwa np. czyn – czyn – czyn – wyrok – czyn... nie było podstaw do wydania wyroku łącznego, co musiało skutkować umorzeniem postępowania w pozostałym zakresie.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd nie brał pod uwagę kar orzeczonych w sprawach o sygnaturach akt II K 977/12 oraz II K 590/09 albowiem w obydwu tych sprawach nastąpiło zatarcie skazania.

W rezultacie Sąd Rejonowy dokonał połączenia w wyroku łącznym kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach **1 i 2** części wstępnej i wymierzył skazanemu P. P. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

W aspekcie wysokości kary łącznej orzekanej wyrokiem łącznym Sąd Rejonowy uprawniony był do wymierzenia kary pozbawienia wolności w granicach: od 1 roku (jest to minimum wyznaczone przez najsurowszą karę jednostkową do 2 lat (suma wszystkich kar).

Rozważając przy tym, która z zasad wymiaru kary łącznej powinna być zastosowana wobec skazanego Sąd kierował się m. in. poglądami wyrażonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym również tym zapatrywaniem, iż „wydając wyrok łączny Sąd orzekający powinien rozważyć przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej” (wyrok SN z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW 1984 z. 5-6, poz. 65). Sąd rozpoznający sprawę uwzględnił jednak również pogląd, zgodnie z którym orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy bowiem od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie przez skazanego wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 roku, sygn. akt II AKa 154/01).

Zdaniem Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy właściwe było wymierzenie kary łącznej w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, czyli przy zastosowaniu tzw. zasady kumulacji. Kara w tym wymiarze uwzględnia, że przestępstwa popełnione przez skazanego zostały dokonane w dużych odstępach czasu (od dnia 15 grudnia 2000 roku do 15 lipca 2004 roku) z tym, że o ile godziły w te same dobra prawne tj. mienie to jednak naruszały interesy różnych podmiotów, popełnione były w różnych formach stadialnych, inny był cel działania sprawcy (zabór w celu krótkotrwałego użycia- zabór w celu przywłaszczenia). Te rozbieżności, zwłaszcza rozbieżność czasowa nie pozwalała sądowi na zastosowanie zasady absorpcji, jak również nie skłaniało też Sądu do wymierzenia kary zbliżonej swą wysokością do zasady asperacji. Sąd miał również na względzie, że choć kar orzeczone tymi wyrokami zostały w całości wykonane, to zgodnie z treścią art. 92 kk. mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, nie stoi to na przeszkodzie wydania wyroku.

Wymierzając P. P. karę łączną Sąd uwzględnił wreszcie treść dotyczącej go opinii Zakładu Karnego we W.. Z opinii tej wynika, że skazany w niniejszym zakładzie był szesnastokrotnie nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie. Nie przejawia zachowań agresywnych czy też skłonności do samoagresji, nie utożsamia się z zasadami podkultury więziennej. Nie stosowano także wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Ukończył także program resocjalizacyjny w zakresie prawidłowych postaw społecznych. Z uwagi na uzależnienie od alkoholu odbywał karę w systemie terapeutycznym i w trakcie prowadzonych sesji chętnie pracował. Uczestniczył także w szkoleniach. Jednocześnie krytycznie wypowiada się w stosunku do popełnionych przestępstw i dotychczasowego sposobu życia. Jego zachowanie w warunkach izolacji ocenione zostało jako poprawne. Należy wskazać, że choć z tak sformułowanej opinii o skazanym wynika, iż zachowanie jego jest co do zasady poprawne, to jednak stwierdzić należy, że sam fakt poprawnego funkcjonowania w czasie odbywania kary pozbawienia wolności winien być typową konsekwencją wykonywania kary i sam w sobie nie może przesądzać o orzeczeniu wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie absorpcji czy też asperacji.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał również na względzie dotychczasowy sposób życia P. P.. I tak należy wskazać, że skazany po orzeczeniu wyrokami kar podlegających łączeniu był kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko rozboju, które charakteryzuje się przecież znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Przeciwno zastosowaniu zasady całkowitej absorpcji czy asperacji przemawia zatem dotychczasowy sposób życia skazanego, który wynika z informacji z K. (k. 17 - 18) i załączonych wyroków. Wymierzone wobec skazanego w późniejszym okresie kary, w tym pozbawienia wolności nie spowodowały u P. P. zmiany zachowania i nabrania poszanowania dla wartości chronionych przez obowiązujący porządek prawny. Dotychczasowy sposób życia skazanego świadczy tym samym o znacznym stopniu jego demoralizacji i zdaniem Sądu nie uzasadnia korzystniejszego dla skazanego połączenia kar. W ocenie Sądu inna kara łączna niż wymierzona na zasadzie kumulacji nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a także nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym, gdyż prowadziłaby do nieuzasadnionego „premiowania” skazanego i nadmiernej redukcji orzeczonych wobec niego kar. Należy przy tym

zauważyć, iż Sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których w/w został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów jakich się skazany dopuścił. Biorąc pod uwagę powyższe, wymaga podkreślenia, że pryzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych nie jest ze względów oczywistych dla skazanego korzystny. Ponadto należy mieć na uwadze, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji, przy czym decydujące znaczenie przy wymiarze kary mają w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma odnieść kara w stosunku do osoby skazanego. Analiza dotychczasowego sposobu życia skazanego na przestrzeni ostatnich 11 lat nie pozwala postawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Skazany mimo stopniowego zaostrzania w kolejnych wyrokach dolegliwości karnych nie zmienił swojego postępowania i powracał na drogę przestępstwa. Jednocześnie wskazać należy, że instytucja kary łącznej nie jest i nie może być formą automatycznego łagodzenia skutków odpowiedzialności karnej, albowiem trudno przyjąć, aby zasadnym było premiowanie skazanego ulgą za to, że dopuścił się wielu przestępstw na przestrzeni tylu lat. Nie bez znaczenia jest także fakt, że dotychczasowe kary zastosowane wyrokami sądów wobec skazanego miały głównie na celu spełnienie funkcji represyjnej oraz zapobieżeniu popełnianiu przez skazanego kolejnych przestępstw w wyniku jego odizolowania od reszty społeczeństwa. Tym samym całkowicie nieuzasadnione byłoby zatem wymierzenie skazanemu kary zbliżonej do dolnego progu wymiaru kary łącznej, gdyż w istocie prowadziłoby to do darowania skazanemu części kar. Z uwagi na wskazane powyżej okoliczności w przedmiotowej sprawie Sąd nie znalazł zatem jakiegokolwiek powodu, dla którego skazanego należałoby premiovac poprzez zastosowanie zasady absorpcji czy asperacji. W tych okolicznościach redukcja kar poprzez stosowanie absorpcji w szerokim zakresie stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która służy przecież nie ograniczeniu skutków odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich dopuścił się w swoim życiu.

Uwzględniając te okoliczności należało uznać, że kara łączna w wysokości 2 lat pozbawienia wolności stanowić będzie prawidłową, syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą oraz celową – z punktu widzenia prewencyjnego – reakcją na popełnione przez niego czyny. Sąd połączył kary orzeczone wyrokami wskazanymi w pkt 1 i 2 na zasadzie kumulacji. Określając wymiar kary łącznej, poza wcześniej podnoszonymi okolicznościami, odnoszącymi się zarówno do dotychczasowego sposobu życia P. P., w szczególności jego kilkukrotnej karalności, braku ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego pomiędzy czynami zabronionymi objętymi ww. wyrokami, naruszeniem przez skazanego interesów różnych podmiotów, Sąd miał także na uwadze, iż kary wymierzone za czyny przypisane we wskazanych wyżej wyrokach, nie są karami nadmiernie surowymi czy dolegliwymi dla sprawcy, biorąc pod uwagę ich wymiar i wysokość. Tym samym stwierdzić należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do wymierzenia kary łącznej w tym zakresie na zasadzie asperacji czy absorpcji. Podkreślić także należy, iż Sąd połączył ww. kary na zasadzie kumulacji, także mając na uwadze, iż kary te zostały do chwili obecnej w całości wykonane, co czyni niezasadnym orzekanie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie asperacji czy absorpcji.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okresy:

- **[1]** ze sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy P. Wydział III Karny z dnia 01 czerwca 2005r. (**sygn. akt III K 1914/04**) dzień 15 lipca 2004r., oraz okres od dnia 31 maja 2009r. do dnia 29 maja 2010r.,
- **[2]** ze sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. w IV Wydziale Karnym z dnia 01 lutego 2011r. (**sygn. akt IV K 1636/08**) okres od dnia 02 lutego 2001r do dnia 29 marca 2001r. oraz od dnia 27 grudnia 2014r. do dnia 2 listopada 2015r.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach opisanych w punktach 1 i 2 nie objęte wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

W pozostałym zakresie postępowanie podlegało umorzeniu z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną przez obrońcę ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 5 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Bazując na treści art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów procesu, wydatkami obciążając Skarb Państwa. Sytuacja materialna skazanego, który od dłuższego okresu przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej, nie pracuje, nie posiada majątku i dochodów uzasadniała orzeczenie tej treści.